

Ispitirea Sfântului Antonie

O, stare în închinare
în mormântul unde iubirea
a fost, prin pacat, îngropata!
Stare nemiscata, întâmpinare
a ceea ce întâmpina fiinta
de dincolo de zidul mortii:
dumnezeiasca miscare ce cheama
raza subtire si sfredelitoare a constiintei.
Stare ce te faci în întregime ochi,
vedere cu întreg chipul omului,
cu însasi pecetea Chipului dumnezeiesc,
daruita în vesnicie vietii, dainuirii,
din pura iubire a facatoarei de viata Treimi!

Cum în neclintirea-ti te-aprinzi
ca un vreasc uscat, de focul din cer
aruncat de Hristos?
Cum spre tine astfel atragi
tot întunericul ispitelor,
cum dau navala sa te acopere vrajmasii
chinuiti de amintirea iubirii rastignite?
Ea negrait le trezeste o suferinta de nesters,
ascutita, nespus mai adânca
decât chinul nesuferit al iadului!
Caci ruga înflorita în strigat, ca o cruce,
ca un altar de jertfa al Cuvântului,
deschide însusi cordul acestei lumi
înaintea Ziditorului,
privelistea iubirii descoperite,

de care nimeni nu se poate ascunde, niciunde,
chiar daca ar cadea peste el
colinele si muntii!

Artistul foamei

De-atâta timp nu mai primești
Nici de baut, nici de mâncare,
Si-ncet slabesti si te topesti,
O umbra pari, o aratare.

Dispretuit si laudat,
Ajuns priveriste multimei,
Tu ajunezi neîncetat,
Pari ca te-întreci cu heruvimii.

Uitat de toti, cu-acelasi zel
Postind, destainui cu tristete
Ca n-ai gasit alesul fel
Sa-ti placa, duhul sa-ti rasfete.

Dac-ai sti...

Dac-ai sti, daca într-adevar ai voi
bratele inimii sa-ti deschizi,
sa primești de la Hristos darul
si doar cu închinare sa raspunzi,
veghind uimit înmugurirea-i,
cum, negrait de frumos, cursul vietii

în taina ti s-ar schimba!

Caci mintea n-ar mai cauta de-acum
undele lumii sa-si înstapâneasca,
pe toate ale ei pentru sine sa le tina,
cu zadarnice sfortari, ca o vena
ce se strânge si se-ntareste
oprind sa treaca sângele vietii,
sângele preahrănitor al harului!

Nu s-ar mai cazni ale lumii sa sileasca
catre voia-i întoarse, ca spre un ochi orb
si vesnic flamând de lumina sadita
cu dumnezeiasca grija, în ele!

Nu, înflorita în inima, mintea
s-ar deschide a primi si a darui mai departe!
Fara de îndoiala, ar lasa darul sa-si poarte
mireasma, peste madularele lumii,
toate chipurile robite voinii libere lasând.

Nu s-ar mai deserta atunci
undele vietii în haul iubirii de sine,
ci-n chip minunat s-ar întoarce
în chiar susul albiei, peste fire chemate
de Izvorul Treimic de har!

Firul

Ce straniu, vad inima cum mi-atârna
afara din piept, se mai tine-ntr-un fir,
de ea trag hoarde de umbre, pornite
s-o smulga din trupul tacutei iubiri.

Un fir abia simtit de rugaciune-o tine,
Sa nu se rupa, sa m-afund în noapte,
Lipsit de pâlparea-i ce ma-ndruma
Prin cai prapastuite, spre bucuria pura.

Poem de dragoste (V)

Eu m-am trezit pe un mal, tu pe celalalt.
Eu alergam sa aflu o punte
Peste salbaticile valuri,
Tu te cufundai în lacrimi si ruga.
Eu îti cautam chipul printre salcii,
Tu îmi priveai umbra în oglinda inimii,
Si-mi purtai cu dorul tau pasii.
Eu ma zbateam sa arunc peste abis
O punte din colturoase cuvinte,
Tu, una din matasoase taceri...

Când am simtit, amândoi,
taisul despartirii lunecând în inima,
ne-am asezat, fata catre fata,
pâna ce ne-a înflorit în priviri Hristos,
pâna ce Chipul iubirii ne-a chemat

sa-L urmam sub mantia Tainei.

Atunci am trecut peste apa timpului,
ce vuia sub pasii nostri înfiorati!

Carcasa

Am luat carcasa ermetic închisa a inimii
Si am încercat cu chei de dorinte s-o descui,
Cu ascutite lame de de gând s-o tai,
În foc de simtiri sa-i topesc învelisul,
De pietrele amintirilor s-o sparg,
Dar ea, impasibila si muta, nu s-a deschis.

Disperat, am înfipt toate cuvintele în trupu-i,
dar ranile i se-astupau pe data
Cu sângele închegat al refuzului.

Atunci, am lasat-o pe apa lacrimii
Si doar am mângâiat-o cu rugaciunea,
Si-am petrecut-o, numai cu privirea,
Pâna ce s-a pierdut în zare, tacuta,
Ca dorul unei pasari calatoare...

Sub prima scânteiere a rasaritului
A strapuns-o, usor, dinlauntru,
Lujerul zvelt al iubirii!

How could we change the face of time...?

We always renew our interest,
humanity calls us the best.

We find new ways, new moons,
we praise our thought which glooms.

We hardly want to kneel and pray,
we lose the mystery in our way.

The inner feelings seem unkind
for our abstract, hygienic mind...

How could we change the face of time,
if with our love we do not sign?

If only a number...

If only a number
we would miss,
what a terrible
ray of darkness
will come
upon our thoughts,
some way
irreversibly!...

If only a face

we wouldn't keep alive
with the rays of the love,
what a lime of whispering loneliness
will come upon our bleeding heart,
bursting out
from the rocks of the memory.

Toamna veacurilor

Îngalbenite frunze se misca rugatoare,
Aduna de prin vise inscriptii funerare.

Un glas din nemiscare le cheama-nrouate,
Facându-le licoare de versuri înviate!

Presara-a noptii oaza argintul boltii-n ramuri,
Cu plecaciuni se lasa pe treptele de valuri.

Iar trecerea de taina se-anina de o raza
A stelei din icoana, din vesnicie treaza.

Se-aprind în ruguri zorii pe-a inimii genune,
Din trâmbitele zarii Iubirea va sa sune!...

Pe înaltime

Pe vale în sus ghetarul se-ntinde
Sub viul apus ce-n el se cuprinde.
Pasesc norii josi cu turma tacerii,
Tresar frigurosi în purpura serii.

Se pierd pasii mici în hora de pietre,
Din vârful de stânci privesc capre negre.
Se-anina usor de palida zare
Noianul de dor al vietii-n miscare.

Plâng jnepenii-n vânt cu sete de noapte
Încet leganând ale muntilor soapte.
Al dragostei grai aterne carare:
Adâncul de rai în inimi tresare!

Plângerea unui monah

O, nevrednic scrib sunt,
Cu mâini preaîntinate,
Al unor graiuri de Cuvânt
În liniste înfiripate.
Scrib al unei Icoane
Ce nu se vede cu privirea,
Al unei Adieri suave
Ce nu se-atinge cu simtirea,
Al unei Miresme
Ce nu se miroase cu narile,
Al unui Cântec

Ce cu urechile nu se aude,
Covârsind departarile,
Al unei Mâncari
Ce nu se degusta cu limba...
Dar, decât voi negrait mai mult,
Îmbujorate zari,
Se vede
Si se pipaie
Si se miroase
Si se aude
Si se gusta
Numai si numai
Cu voia întreaga-nchinata,
Din fiinta întreaga,
Din tot cugetul si puterea,
Cu toate madularele deodata,
Cu însusi Chipul de Om,
Pecetea vie a Chipului lui Dumnezeu,
În taina ce se dezvaluie mereu
Pe piatra plânsa a inimii!

Saltul

Am sarit cu elan peste iedera zvelta,
Si-am fost tras în vârtejul din filele roase,
Care-n galbenu-i sul m-a cuprins ca o delta,
Si în larg mi-a purtat batrânele oase.

Peste vai de-amintire, laviuri de umbre

Translucid se atin, în abruptele maluri,
Asternând în tacere culorile sumbre
Peste aripa prinsa-ntre pietre si valuri...

Regasesc în ruine, în ora târzie,
Sub colosii de gânduri, iubirea zdrobita,
Ma atinge suflarea-i ce înca adie,
Si miresmele-si lasa în clipa albita.

De veghe în lanul de secara

De câte ori ne-apuci în margini de abis,
Cu mâinile-Ti întinse tragându-ne, usor,
Din loc prapastuit, spre câmpul larg deschis,
În care jocul vietii deprinde-un trainic zbor!

De câte ori, cazuti, ne stergi cu raze lacrimi,
Ne scoli si ne-ntaresti, cu adieri de-azur,
Sa regasim dorirea ce taie-adânc de patimi
Spre camera iubirii, cu pas schimbat, matur!

De câte ori ne prinzi din libera cadere
Cu palma-Ti diafana, cu aripi de cuvânt,
Si ne întorci speranta, ne picuri în vedere
Lumina izvorâta din nori de legamânt!...

Raza

Sfios lunecând cu arcusul ei tânar,
O raza se joaca pe-al timpului umar,
Si-ncet se apleaca, în taina-mi sopteste:
Nu cauti culoarea ce-n mine musteste?

Trist stai si visezi, în coltul cu basme,
Si nu te-nsotesti decât cu fantasme.
Deschide-ti fereastra, perdeaua-ti ridica,
Sa intre Iubirea si... nu-ti fie frica!

Stiu, aripa frânta în piept ti se zbate,
În rani neînchise, în lant de pacate,
Iar inima arsa îti fumega-n gânduri,
Si-n calea-ti presara doar palide rânduri.

Chircit în unghere de vagi amintiri
Îti gusti parasirea si-nduri viscoliri,
Visând cum renaste în freamate sfinte
Iubirea ucisa, ascunsa-n morminte.

Potopul tristetii te-arunca-n uitare,
Plutesti fara tinta, si cauti spre zare
Din arca-ti, speranta cu ramura verde,
Cu vestea iubirii ce nu se mai pierde...

Sa-ti dau, despre taina vietii, de stire
Venit-am, în plisc cu fragede fire:
Cu-aceeasi iubire pe toti sa-i cuprinzi,
Si uita de tine, sa poti sa ma prinzi!

Poem de dragoste (IV)

Învesmântata-n mantii de ruga, tainic treci,
Spre fildesul doririi, pe-ascunsele poteci
Pe urme de azur, topind în largi palete
Aprinsele culori din pleoapele-ti discrete.

Usor atingi, în fuga-ti, tacerea cristalina
Trezind în inimi stinse a noptilor regina,
Si-mi tesi în pânza vietii iubirea ta curata
Nascuta din lumina în lacrimi picurata.

Viata adasta-n minune!

Nu-i loc de odihna,
Nu-i sprijin în lume!
Strabate-o cu duhul usor
Si-nchin-o Celui ce-o tine,
Las-o purtata în nor,
Ruga-n smerenie-si tinda!

Peste-a nefiintei genune
Ce-nghite-al pacatului rod,
Curgerea firii, creanga voirii
Poart-o-n cerescul izvod
Al crucii iubirii.
Viata adasta-n minune!

Dorul ce doare

Dor mâinile-ntinse în zborul slujirii,
dor asteptarea și starea în arca-nchinării,
doare oprirea în gest
ce-ntrupează al Duhului tainic suspin
și-ndura a patimii trufă și zvâcnire.
Dor clipele-nsângerate tintuite pe lemnul răbdării,
dor pieile de șarpe ale păcatului ce nu se termină,
doare cu dor dumnezeiesc crucea Iubirii
și doare raza Treimii ce umple vasul de tină
și-n taină-l mărește,
îl curăță, îl întărește, îl adâncește,
ca să primească neîncăputul, necuprinsul,
întreg în Sfânta-mpărtășire
fără de care Viata în sine nu este,
și fără de care rana neînțelegerii ne doare,
în veșnica rememorare,
în veșnicul gol de-ntrupare...

Rastignire

(lui T.)

În pieptul mic, tufisuri de dureri
Înmuguresc sub picuri de tăceri,
Se-ascunde clipea-n ochii umezi, mari,

Strapunsi de dorul verzilor lastari.

Se zbate-n noapte tainicul suspin
Al aripii tesute într-un crin,
Sub raza pogorâta din înalt
Tresalta rugul dragostei, învoalt!

Înziurare

Prin pleoape de gând,
Razele tremurânde
Strecoara zorii!

Geometria regasirii

(Inima-bumerang)

Am luat un patrat perfect
Si i-am despicat, echilateral,
Buza de sus, pâna ce, indirect,
Mi-a alunecat peste gât, natural
Ca o vesta... Dar strigatul tâsnit
Fluid, de sub zale de gând,
A sfâsiat din laturi, ca uimit,
Doua scuturi de timp, decolând!
Stârnita de-al frumusetii fior,
Cu aripi iesind din pieptul strapuns,
Cu însetata-i iubire de zbor,

Inima, cerul tacerii a-mpuns...
Mi-a zvâcnit pe fanta dintre cuvinte,
Cioplind drept în coltul privirii,
Cu ascutisu-i întors spre-nainte,
Lacrime perfecta a regasirii!...

Dar de suflet

Pluteste-n calea-ti darul pur,
Dar n-are toarte sa-l apuci,
Nimic nu-ti cere miezu-i dur
Decât în inima sa-l duci.

În sipet tainic e ascuns,
Cu-ncuietori de nori si vânt,
Cu lacat de taceri si plâns,
Cu chei de har si de cuvânt.

DEZINSECTIE ?!...

Peste frunze visate de avide insecte,
Chipuri închise-n masti de protectie
Arunca nori de praf cu „precisa” directie:
Stropi de otravuri „politic corecte”?!...

Luminare

O, lumina ce strabati
prin straturi de culoare,
prin învelisuri de carne,
si îti faci loc în inima în care
numele lui Iisus
de Duhul s-a scris!

Si, ca într-o camera,
lumea, ce sta sa piara
în abisul de foc al pacatului,
e închinata si cuprinsa toata
si adusa înaintea Sfatului Treimii...

Cu ruga de sânge si lacrimi de duh,
cu brate întinse de daruire,
cu adâncire în metanie,
purtata-i în rugul iubirii
trecute prin moarte,
rastignite pe lemnul vuirii...

Curatit de zgura de patimi,
chipul se-mbraca-n lumina:
afla-n valul privirii
transparenta smereniei
celel primitoare de har
de la Izvorul Treimii...

Prinde-mi mâna cea fara vlaga...

Înnoieste-ma, înstraineaza-ma de a fura,
Prinde-mi mâna cea fara vlaga, ce leapada darul,
Hristoase, si scoala-ma iar, sadeste-ncepatura
Învierii Tale, prefa-mi în vin de nunta-amarul.

Si-n cupele privirii-mi toarna raza de lumina
Sa-Ti pot privi icoana prin lacrima de cruce,
Sa simt în trup Izvorul de apa cristalina,
Hranind cu rasarituri o viata ce se duce...

Ne ducem, Doamne, dar Tie mai vârtos ne-aducem,
Purtati de Duh spre Paste, cu dorul diminetii,
Si patimind cu Tine, a mortii pâine-o frângem
Ca sa-nviem cu Tine în rugu-aprins al Vietii!

Lipsirea

Era aici... ca o prelungire a trupului,
ca o fireasca nuanta
din armonia odihnei în miscare,
de pe o treapta a unei scari de timp.
La început, asa se întâmpla,
ca nici nu-i observi lipsa...
N-o bagi de seama, asa cum nici prezenta-i
n-o mai prindeai în plina lumina a constiintei.
Doar o nelamurita stare de gol launtric
tradeaza cu taisul ei fin, sclipitor
perceptia difuza, razanta, a pierderii...

Apoi, în raza privirii nelinistite
apare, deslusit, neaparutul.
Locul din cuget e cald înca
de familiarul prezentei apuse, abia,
dar mintea deja se clatina ca ametita
de taria absentei, parelnic irecuperabile.
Si iata, constiinta descopera ca un sigiliu,
chipul mortii în locul lipsit, fara tagada,
de prezenta familiarului.
Cu ce dar, atunci, vei ridica punte
peste abisul înstrainarii ce mijeste,
cu ce val vei acoperi distanta sapata
între tine si darul desprins din pomul deprinderii,
din raza mâinii faptuitoare?
Oare cu deznadejdea amortirii în pragul nefiintei?
Asa nu-ti vei gati decât numai desertarea voinii
în vesnica fuga pe care, straniu, disperarea o cheama,
în vesnica întoarcere a privirii de la fata lui Dumnezeu.
Caci, ia aminte, lumina cercarii dumnezeiesti
este totodata si cercetarea lipsirii
de cele iubite, familiare si pururi la îndemâna.
Cu valul smereniei, însa, vei atrage lumina
ce cauta în ea întrupare,
lumina ce umple orice gol si lipsa
de stralucirea fetei lui Hristos.
Si vei afla atunci, cu bucuroasa uimire,
ca toate sunt, pururi, întregi în mâinile lui Hristos
ce cuprind întreg spatiul si timpul.
Toate sunt gata spre a-ti fi, mai viu, împartasite,
gata de prefacere în însusi rodul Iubirii,
sub revarsarea de har a Liturghiei Trupului lui Hristos.

Toate sunt pastrate, toate sunt înnoite,
spre a-ti fi, ca unui fiu, daruite!
Atunci, îndata, miscat, ranit de vederea straina
ce înmiresmeaza absenta cu dorul cel peste fire,
un câstig vei socoti lipsa...
Atunci vei lasa toate sa curga ca o apa limpede
cuprinsa în malurile iconomiei divine
si atrasa de marea Vietii netâlcuite, dumnezeiesti,
de marea ce scalda în chip preafrumos tarmul Vesniciei.
Atunci, în nemiscata închinare
ce lasa netulburata oglinda apei,
privirea va strabate lumea pâna la temeliile iubirii,
pâna la Piatra din capul unghiului,
cea netaiata de mâna, Hristos!
Cum oare, la acest hotar al crucii,
al starii înaintea lui Dumnezeu cu lumea în brate de cuget,
n-o vei darui, întreaga, Mirelui?
Caci, cuprins de nestavilita râvna a vederii Celui nevazut,
te vei apleca cu totul în afara lumii,
ca peste o fereastră de icoana,
doar spre Cel ce mai presus de toate îti lipsea-
si toate împreuna cu El - iar prin lipsirea de toate,
ti S-a daruit pe Sine Însusi - împreuna cu toate!

Fuga

As vrea sa te tin de mâna, Iubire,
Sa alergam în iute ritm catre-asfintit
Printre gloante mute, sub coviltire
De dor, spre începuturi fara sfârșit...

Arborele vietii-n inima-mi creste,
Seva-i pulseaza-n tot mai largi inele,
Soarbe lumina, uimit înfloreste
Când se desfac ale tainei perdele.

Aflare

Mi-au vorbit ades despre Tine cartile
Cu litere de aur si-aprinse culori,
Râurile de-ntelepciune, noptile
Topite-n ape de cuvinte si fiori.

Dar nu-ntelegeam briza limbii uitate
Ce poarta-aripa tacerii-n tâmpile de cer,
Nici desenu-nflorit în porti de cetate,
Incizat în nisip de un strigat stingher.

Te-am aflat în urmele sapate-n trup
De marsul trist al clipelor spulberate,
Zdrobind sub roti de dureri salbaticul stup
Al neiubirii-ascunse în pofte-nvolburate!

Umbra

Urmeaza usor
Gesturile unduind
În candeli de vânt!...

Icoana Îmbratisarii

Când cu apa și cu sânge lemnul Crucii-a fost stropit,
Trup și suflet deodată Domnul Vietii le-a sfintit.

Haina mortii cea cu chinuri, care-al firii trup strângea,
A-mbracat-o cu dorire Cel ce Viata izvora.

În adânc de suflet raza de iubire a patruns,
Miruind cu har și sânge Chipul îngropat, ascuns.

Iar icoana-mbratisarii Celui rastignit pe lemn
Pentru-a noastră mântuire, e de-atunci al Crucii semn.

Trecere

Plini de ochi, ca heruvimii,
Trec din moarte la lumina
Cei ce dorul înaltimii
Pe altarul Vietii-nchina.

Trezire

O adiere
Misca petala uda.
În palma-i, zorii!...

Nastere

Cum au pierit, deodata, toate
parelnice lumini si umbre,
ce sprijineau contururi de miscare,
poteci de gând si falduri de dorinte,
serpuitoare amintiri
si forme-nvesmântate în simtiri?

În urma au ramas, s-au cufundat
în noaptea pesterii cascade-n trupul firii,
în locul nasterii adumbrite de har
a Fiului lui Dumnezeu...

O, isihie, pogorâre prin închinare
pe carare de ruga, în inima scoborâtoare,
pâna în miezul smereniei, în locul cel mai de jos,
pâna la temelia iubirii lui Hristos
ce sustine fiecare unghi, fiecare dainuire,
a fiecarui ungher al lumii,
a fiecărei cruci purtatoare de mântuitor destin!

Aici nu-i sprijin pentru strâmta ratiune a firii,
nu-i forma pentru arderea mocnita
a voii de pacat împatimite,
nici scara de gând, ori de simtire
pentru potrivnica inlantuire.
Ci, iata, totu-i tainic cufundat
în linistea miscarii nemiscate
a chipului rugaciunii curate!

Aici totul încremeneste în nespusa poveste,
în cutremurul asteptării
cele mai presus de fire zamisliri de har...
O, dumnezeiesc altar,
în care simțul și simțirea și simțitul
sunt în chip negrait
unul și același organ slavit,
una și aceeași treimică lumina,
stralucind din Izvorul Întreit Ipostatic,
Caruia inimă cu tresaltare de duh
și zugravire de cuvânt se-nchina!

Jertfa lui Avraam (Taierea voii)

Cum, oare, am putea cuprinde fără a greși,
chiar și o frântură din necuprinsul tainei,
dacă nu vom avea deschisă inimă
prin raza cea nebagată în seamă,
prin raza neprinsă de ochiul ce caută ale sale,
prin raza smereniei, inimă?

Caci învaluită din toate partile
de pieile patimilor potrivnice
ce se usuca și o strâng neconținut, fără scapare,
în ascunderea chipului de Dumnezeu,
în fuga de bratele iconomieii Sale
de care nimeni, niciunde,
nu se va putea, vreodată, ascunde,

ea, inima, ramâne închisa
ca un altar parasit...

Sau cum vom mâna fara de vatamare în largul
necuprins de minte al Scripturii,
iar acolo ajunsi, cum iarasi vom prinde,
cu sarmana plasa a mintii, vreun înteles viu?
Daca deci Însusi Domnul nu ne va spune
unde sa aruncam navodul,
dupa noaptea acestei lumi în care,
dupa multa stradanie, n-am prins nimic,
cum, dar, vom afla, daca nu prin raza Cuvântului,
hrana ce satura inima, duhul?

Înabusit va ramâne strigatul iubirii rastignite
pâna când omul,
tatal multimii de gânduri si simtiri,
de cugete si dorinte rupte din trupul Vietii,
tatal înaltarii cugetului celui orbit si atras
în vesnica moarte de lumina amagirii,
cugetului lipsit de sângele harului
primit prin credinta si pierdut prin pacat,
lipsit de harul ce aduna si face vii
madularele acestei vietii risipitoare,
îsi va jertfi voirea ca pe unicul fiu!

El o va duce atunci tacut
în muntele iubirii de Dumnezeu
mai presus de toate.
Acolo o va lega pe jertfelnicul închinarii,
peste lemnul pomenirii Celui întreit Sfânt,

o va lega cu ascultarea
izbavitoare de curse si caderi,
primind s-o taie cu cutitul credintei,
s-o aprinda apoi cu râvna evlaviei,
cu neclintita nadajduire
în bunatatea Cuvântului, ca pe o jertfa vie,
în focul iubirii dumnezeiesti.

Dar Domnul Însusi, primind jertfa,
va opri deplina nimicire a voii lepadate,
salasluindu-o în rugul nematerialnic al harului,
în bucuria vie a libertatii si iubirii înviate.
El va primi spre desavârsita pierdere
numai berbecul ce închipuie cugetul patimas,
cel încurcat cu coarnele cugetului si faptuirii
în tufisul lumii gândite si simtite,
încâlcit prin deprinderea cu pacatul
în tufisul nevederii si în desisul
desertarii de iubirea dumnezeiasca,
ce nu înceteaza a da tuturor fiinta!

Atunci, închinându-si în acest chip vrerea,
si aflându-o înnoita prin Duhul,
Avraam, omul, va primi de la Hristos
a fi numit tatal înaltimii celei nedespartite
de cerul aducerii aminte de Domnul,
ori tatal multimii de cugete si simtiri
prefacute prin har, hranite si unite
într-un trup de sângele luminii întreit sfinte.
Bine a zis însa Scriptura,
ca Avram, tatal înaltimii

se va chema Avraam, tatal multimii.
Caci prin urcusul la înaltimea
credintei vazatoare prin ascultare,
si întru plinirea prin jertfa a faptuirii,
Avraam a nascut în sufletele multimii
celor ce au primit hrana întelegatoare,
chipul înfierii dumnezeiesti prin Cuvântul.

El a zugravit prin ascultarea sa
ascultarea Fiului de Tatal,
chipul înfierii duhovnicesti prin Cuvântul,
taina mortii Lui Hristos de viata datatoare,
semnul jertfei celei plinitoare prin Înviere,
bucuria vietii renascute în iubirea Sfintei Treimi,
vesnic în lumina dainuitoare...

Stânca

Sta aplecata,
Învaluind cu umbra-i
urma pasilor...

Desprindere

Tremur de creanga
În aerul imobil:
Zbor neasteptat!

Sarbatoare

Gata de praznic,
Înmiresmând amurgul,
Ciotul înflorit!

Întâlnire

Un fulg si-o frunza
Rosesc, atingându-se
Pe buze de zori...

Mahanaim (Doua tabere)

Mergând pe cale, cauti înainte:
Vezi tabarâta-a Domnului Ostire,
Ce-ntâmpina tacutele-ti cuvinte -
Tabara inimii-n prag de iubire.

Prezenta

Pe botul luntrii,
Un pescarus asculta
Vâsla lunecând...

Scara lui Iacov

Din locul jurământului iesind,
Spre-a drumului cetate te îndrepti,
În neumblatele-i camari zorind
Lumina ce te-mbie s-o aștepti.

Te-oprește-n loc târziul asfintit.
Te-ntinzi să dormi sub necuprinsu-nvoalt,
La capătăi cu-o piatră ce-a încolțit
În lutul ars de lacrimi din înalt.

O scară pân' la cer se-arată-n vis:
Se sprijină pe inimă-ti de lut,
Și atinge vârful-i cerul larg deschis,
Iar treptele-i duc dorul nevazut.

Pe ea se suie și pogoara lin
Îngeri ai Domnului, în tainic șir,
Purtati de pală Duhului Divin,
Cu-aripi ce-acopăr focul din potir.

Din capul scării, Dumnezeu viu,
Îți toarnă-n viață vesnicu-i cuvânt
Descoperindu-ti inimă de fiu,
Și-al binecuvântării legământ.

„Eu sunt cu tine, și te voi pazi
În orice cale pașu-ti vei purta
Și nu te las pân' se va face zi
Neînserată în privirea ta!”.

Iar când din somn te scoli înfiorat,
Atins de har din rugul nevazut,
Strigi: „Domnul e aici cu-adevarat,
În loc de-altar, de mine nestiut”.

„Casa lui Dumnezeu este-acest semn,
E poarta cerului înfricosata”,
Si ungi cu al iubirii untdelemn
Piatra vederii-n culmea ei curata.

Fagaduiesti sa-nchini lui Dumnezeu
Daru-ti, întors din tainica-I prezenta
Primita-n duh, umbrindu-te mereu,
Cu revarsari de har si providenta.

Lupta lui Iacov

Te-ntorci din departarile uitarii...
Vadul tacerii-l treci, bogate daruri
În inima purtând - rodul chemarii
Unui cuvânt facut izvor de haruri.

Singur ramâi în tabara-nserarii.
Si, deodata, Cineva apare.
Te-atrage în vârtejul înclestarii,
Si îți cuprinde viata-n bratu-I tare.

Atingerea-I îți da divina vlaga
În trupul istovit, si-n vie soapta

Îți toarna jar în zbaterea-ti beteaga,
De te arunci uimit în lupta dreapta.

Te-aprinzi de-nvapierea frumusetii
Ce-ti strânge viata-n sânu-i de lumina,
Si arde-n rugu-i patimile vietii,
Nascând dorirea tainica, divina.

Înfiorat, nu vrei a te desprinde
De-mbratisarea sfânta: te-adâncesti
În lupta fara seaman, spre a prinde
Raza iubirii-n palme pamântesti.

În revarsat de zori, uitând de tine,
Cu nerapus dor, afli nou avânt
Spre binecuvântarea care vine
Din cingatori de vesnic legamânt.

Atingerea aripii de lumina
Încheietura coapsei ti-o raneste,
Dar nu slabesti strânsoarea ta senina
Ce mai vârtos în noru-i se-adânceste.

Atunci Te roaga Cel ce te cuprinde
Sa-L lasi sa plece, sa-ti încerce vrerea,
De s-a hranit din tainica merinde
Si-a-ntrezarit în noapte învierea.

Dar tu-I raspunzi cu vie neclintire
Si-I smulgi cuvântul care da fiinta,
Iar fata Lui o vezi în adumbrire

Si nume nou primesti drept biruinta.

Fagasul inimii-si revarsa cu suspin
Fiorul întrebării-n repezi unde:
„Spune-mi si Tu numele Tau divin!”
„De ce întrebi? E minunat!”, raspunde.

Când soarele rasare, înca schioapeti,
Purtând în sold însemnul, de sub haina
Izvorător al mirului ce-l capeti
Dintr-a iubirii cruce-n chip de taina.

Picioarele

Alearga, se-mpiedica, cad si trosnesc,
Se-nvârt si deodata în prag se opresc,
Revin, se îndoaie din mijloc si, lin,
Se lasa si cupa de ruga o tin.

Se scoala tacut si urmele-si scriu
În lut si-n zapada si-n fund de pustiu,
Lasând în privire meandre de dor:
Cararea uitata spre-un fir de izvor.

Viata o tin verticala-n senin,
Saltând ca un fulg, din dorul divin,
Dar si-orizontala-n lumina o-astern,
Unindu-le-n crucea iubirii, etern.

Suspendare

Trezitu-m-am pe-un munte pân' la cer!
Nu pot urca, picioarele-mi sunt slabe
Si ochii-mi nu vad drumul cel stingher,
Iar gândul mi se-mpiedica si cade.

Cu dreapta tremurânda pipai stânca
Si setea-mi creste în arsita noptii.
Nu-i vis! Abis pluteste-n stânga,
N-am grai sa chem Cuvântul Vietii.

Nu-i pestera sa-mi odihnesc umblarea,
Nici loc, nici timp sa-mi sprijin gândul,
Ascult doar inima-mi, îmi port suflarea
Prin poarta ei, la pas cu vântul!

Cosmarul

Ma trezesc ca nauc, capu-ncet îl ridic,
Unde sunt, n-am habar! Nu mai vad chiar nimic.
Forme stranii ating, cautând cu mult chin
Un contur cunoscut, dar mi-e totul strain.

În ce loc m-am trezit, oare totu-a fost vis?
În tacere ma zbat, ochiul larg s-a deschis.
Dar cu fiecă pas mai adânc ma cufund
În adâncul mister, ca-ntr-un hau fara fund.

Strig, dar glasul mi-e mut, si nimic nu aud,

Ma-nfasoara încet întunericul nud.
Voi si simturi nu pot sa zareasca pamânt,
Haituite de gând, se ascund în cuvânt...

Lin, o raza pogoara pe-al inimii lac,
Soarbe-n linistea-i rara tot misterul posac.
Neguri dense, -nciudate, fug si-n urma rânjesc,
Rugaciunea-i pe buze, din cosmar ma trezesc.

Iubire

Ma leaga strâns mândria cu aspru-i lant, de fier,
Nisip înselator e-a gândului meu tina,
Si ochiul mi se-ngusta de noapte si de ger,
Dar Tu-mi dai vietii spatiu, în arcuire lina.

Am adunat în suflet comorile furate,
Am risipit în patimi margaritare, vremi,
Pierzând finele-Ti urme, icoanele-mprimare
În pânza vietii mele, si totusi ma mai chemi!

Am nins cuvânt de moarte pe-a inimii vapaie
Si-am stins-o în revolte, tristeti si disperari,
Dar Tu-n privirea-Ti pururi ma scalzi ca într-o baie,
Si ranile-mi acoperi, cu tainice-ndurari!

Vizita

Fulgerul intra
Pe poarta deschisa-n cer:
Oaspete târziu...

Cuvânt catre Cain

Pentru ce te întristezi
Daca darul nu-i primit,
Si te tulburi, si te pierzi,
De iubire despartit!

Pentru ce pe chipul tau
Nu mai straluceste raza
Din senin, ci ca un hau,
Ochiul nu mai lumineaza!

De pacat târât afara
Din lumina, lasi furata
Sfânta inimii comoara,
Pârnga vie, întinata!

Pentru ce de bucuria
Fratelui nu dai în rod
Odihnind iconomia
Domnului, ca un izvod!

Ca un dar, ca o chemare,
Îti sta-n fata biruinta

De primești cu închinare
Taina înflorind credința!

Ceasul

Tic-tac! Limbile inimii
Sparg cristalul tăcerii
În aschii de lacrimi...

Înviere

Când am simțit ireversibilă despartire,
am plâns până ce s-a mușgăit odaia viselor,
m-am urcat pe pereți până ce camera dinlauntru
s-a tapetat de urmele talpilor sângerânde,
mi-am smuls de durere gândurile
din creștetul alb al minții,
mi-am bătut pieptul până ce inima
a răsunat ca un clopot de catedrală,
mi-am sfâșiat cămașa simțurilor până ce am ajuns
să ating lucrurile doar cu dorul nebun de viață,
am adunat toate strigatele, toate ranile din cuvânt,
și le-am împlântat în țâșul singurătății.

Când n-am știut ce să mai fac,
Când n-am putut să mai țin în mine foetusul mort,
Mi-am lepădat inima în apa deznădejdi,
Dar ea-mi creștea la loc, în carne, ritmic...

Atunci am cerut în genunchi iertare tarâniei
spulberate în vinele îngustate de amintiri,
am cazut cu fata la pamânt si am cerut iertare
sufletului zdrobit de dor în dosul usilor încuiate,
m-am prabusit în chipul crucii si am cerut iertare
tuturor pacatosilor cautati de dragostea lui Hristos,
arborelui vietii tintuit în oasele arse de varul tristetii,
si-am alergat la usa mormântului...

Si-acolo, iata, piatra deznadejdii era rasturnata,
de îngerul alb al smereniei vegheata,
iar Iubirea înviata, privindu-ma, înfiorându-ma,
mi-a spus sa n-o ating pâna ce se va înalta
în cerul inimii, de unde va sa vina sa învieze
trupurile noastre demult adormite sub lespezi de timp.

Pasarea maiastra

(Rugaciunea)

Cum coaja inimii-ai strapuns, fara de veste,
Si cresti spre cerul dinlauntru, în poveste,
De-o lacrima stropita, la radacini de dor,
Si-atrasa de lumina din vesnicul izvor!

Cum ai iesit din oul tacerii, din cuvânt,
Si tai vârtej de gânduri, si nasti fior în cânt
Cu aripi larg deschise, pe adieri de foc,
Cu purpura uimirii ce-ti picura din cioc!

Cum piatra ai strapuns-o cu fuior de apa
Din ochiu-n care taina rostirile-si îngroapa,
Ca-n ascutimi de fulger sa-mprastii în tarii,
Dintr-a iubirii floare, mireasma apei vii!

Pinnochio

Umblând mirat, din vis în vis,
Te pierzi din drumul drept, usor,
Si calci, c-un vinovat fior,
Cuvântul vietii,-abia promis.

Se zbate-n inima de lemn
Un dor plapând, nevinovat,
Purtând sarutu-nrourat
Al dragostei ce-ti face semn.

Si istovit de rataciri,
De jocu-nfrigurat desprins,
Cu glas înlacrimat si stins,
Chemi clipa limpedei iubiri.

Eros

O, sageata a iubirii
Celui neajuns de minte,
Cum ranesti inima firii
De dorirea Fetei Sfinte!

Cum ascunzi în inimi raza
Care-ntoarce-n stralucire
Întunericul de-amiaza
Învelind o rastignire!

Monahul

(Avvei Teofil Brasoveanu †, cu smerit prinos de
recunostinta)

Trecea monahul fara vârsta
Pe strada timpului îngusta,
Si tot ce-n raza-i odihnea
În închinare-nvesmânta.

Pe lângă oameni când pasea
Zarea ce nimeni nu stia,
Vedea-nfloriri, chemari de taina
Si cautari, si-a vietii rana!

"Pe mine voi ma cautati",
Îi surprindea pe unii frati,

Si le graia de-ascunse fapte
Din viata lor, ca dintr-o carte.

Se-amesteca-ntre calatori
Straini, fugari, ratacitori,
Si fara veste-i mângâia
Cu bucuria ce-l umbrea.

Parea ca slobozit de moarte
Când le facea de daru-i parte,
Ce le-aprindea rugul doririi
De-nvapaierea iubirii!

Zbor isihast

Peste-ntinsa mare,
Veghetorul dor
Cauta în zare
Tarmul primitor.

N-are loc de-odihna
În întinsu-i zbor,
Singura lui tihna
E un vânt usor.

Taie lin noianul
Aripile-n cruce:

Poarta-n sân limanul
Numelui cel dulce!

Zborul

Copile, cu greierul noptii în rana,
Te-a umbrit a cerului coroana!
Învelit în aripa de înger
Te-ai culcat pe-o lacrima de sânge.
Sufletu-ti, din vaile tacerii,
L-a cules sarutul primaverii...

Copile, cu straie din grâne înalte,
Te-au ascuns luminile învoalte!
Sagetat de cântecul chemarii,
Ai sorbit din roua desteptarii:
Cu sfiala,-n gest de foc, mirat,
Te-ai desprins din lume si-ai zburat!

Montana

Pe strune de lacrimi
Mâna înfrânta cade,
Pasc purpura inimii
Ecvestrele cascade.

Din munti, noaptea îngâna
Pe coaste de vânt, zorii,
Tivind cu nori de lâna
Cortinele tacerii.

Îmbratisate plânsuri
De cetini verzi se-astern,
Icoanele din ziduri
Presara untdelemn.

Sarut solar în faguri
Cu sete se aduna,
Talanga stâni-n praguri
De cer, ca toaca suna!

Poem de dragoste (III)

Îngroapa-ma adânc în ochii-ti plânsi,
În lujeri de lumina sa te-ating,
Sa mângâi umbra muntilor prelinsi
Din ruguri de cuvânt, ce nu se sting!

Ascunde-ma în tarini de azur

Spre spicele-ti de ruga sa m-aplec,
Purtat de valul limpede si sur
Al mortii ce m-asteapta s-o petrec.

Hora

În hora de gânduri marea rasuna
De visul uitat în ciobul de luna.
Troiene de versuri acopera-n zbor
Pamânturi sadite cu boabe de dor.

Se-nalta-n uimire al dragostei cânt,
Se-arunca-n abisuri cu sete de vânt,
Sa nasca iubirea pe piatra de-altar
Sapata-n granituri de picuri de har.

Curentul

Ma trage spre larg, din adânc, cu putere
Curentul de gânduri, spre zari efemere,
Sa-mi aflu mormântul în marea de vise
Ce-ascunde coraliu iubirii ucise.

Din toata puterea înot spre pamântul
Iubirii senine ce naste cuvântul,
Dar tot mai departe m-arunca de maluri
Suvoiul de gheata din negre portaluri.

Se-ascunde în lacrima tarmul, iar marea

Îmi plânge în oase, iutindu-mi suflarea,
Si bratele-mi taie în valuri carare,
Dar sarpele rece ma trage-n uitare.

Pierduta-i speranta-n pustiul de valuri,
Uitate-s rostirile verzilor maluri,
Iar lupta-i mai oarba, mai slaba, mai rara
Si-amurgul în inima taina pogoara.

Pe buze-o rostire abia se-nfiripa
Când tarmul dispare din apriga clipa:
"Iisuse Hristoase, ma scapa din moarte!" -
Si valu-i destoinic piciorul sa-mi poarte.

Oul

(în amintirea lui Constantin Brâncusi)

Cioplind cuvinte-n marmura tacerii
Cu ascutisul daltii, nasti rotundul,
Îl slefuiesti cu lacrima durerii
Si-n minte-l porti, zile si nopti de-a rândul.

De parca-ai scoate-o inima-n afara
Pulsând de dor în praguri de minune,
Îi mângâi forma cu privirea clara,
Si-l lepezi în caus de rugaciune.

Din farâmiturile Ospatului

O, Hristoase, pelerin
M-ai facut spre Trupul Tau,
Ca în rugu-i sa-mi închin
Dorul dupa Dumnezeu.

Dar mai mult, Tu esti în mine
Si în inima-mi strecuri,
Pe cararea catre Tine,
Tainice farâmituri.

Poetul si iubirea

S-a stins lumina-n cântec, cand silnic te-a furat
Din sânul vietii-aripa de vis învolburat,
Mi-e ratacire pasul, si-nfrigurat m-afund
În iadul suferintei, cu strigatu-mi profund.

Te caut fara preget, si gândul mi-l ascund
În valurile mortii ce-n inima patrund.
De spaima si cutremur puterile-mi slabesc,
Dar mai adânc e dorul, si pasul nu-l opresc.

Se stinge lumânarea de ruga si ma pierd
În negura tacerii, vrând chipul sa-ti dezmierd.
Oprita mi-e suflarea si-un ultim, slab, suspin,
Ma poarta mai departe, spre-altarul tau divin.

Ma prabusesc în pragu-i, cu fata la pamânt,
Orbit de raza-ti vie, iesind din norul sfânt.
Cazut în închinare, ma poarta mai departe
Lumina Fetei Tale, sculându-ma din moarte.

Ochiul

Un Ochi ma cuprinde de jur-împrejur,
Ma scalda-n privirea-i de limpede-azur,
În inima-mi tremura pleoapa-i de dor
Ce-si varsa vapaia-n secatul izvor.

În trup mi se-nfige divinul fior,
Ascunsa mi-e calea-n lumina si nor,
Îmi sparge-nvelisul de patimi si lut
Samânta iubirii-n suisu-i tacut!

Actorul si salvaticii

(în amintirea unchiului meu Toma)

”De ce sunteti voi rai, mai oameni buni?”
Striga actorul, lin tragând cortini,
Iar linistea din crini, cu brate de cuvânt
O preschimba-n uimire, fioruri si avânt.

Un curcubeu de zâmbet, din lacrima nascut
Unea în arca vietii sfârsit si început:

Turnând raze de cuget în cupe de azur,
Trezea ochiul iubirii din sâmburele dur.

Apocalipsa acum

Cum oare, din trunchiul noduros al lumii
Nu curge pururi seva sfârșitului,
Seva neînseratului Paste,
Cum nu strabate tainitele inimii
Rascolitorul chip al zenitului,
Vestirea trecerii de obste,
A starii înaintea Domnului!

Iar vântul de-amagiri și războiri
Ce desparte apele tulburi ale creației,
Apele voilor ce strabat pământul înviatei firi
Curgând, cu dor de Dumnezeu, spre moarte,
Cum nu adie pururi, în valuri de caderi?

Cum nu strânge, ca pe un sul, cerul inimii
Vântul înfricosatei înaintemergeri
A Îngerului exterminator,
Când rugaciunea-i încoltita de vrajmase vreri
Și-ntâmpina cu strigare și dor
Pe Cel ce cu suflarea gurii
Face din lume rug al iubirii!

Cum va fi haina nuntii-n foc vadita?

Cum vrei, pe crucea lumii sa strabati
Mucenicescul drum al însotirii
Prin care, în Hristos împreunati,
Cei cununati nasc chipul mântuirii?

Cum va-nflori în Duhul dragostea
Ce-o porti mereu în inima-nchinata,
De nu fata iubita-ti vei vedea
Prin Chipul lui Hristos straluminata?

Cum vei afla în ceasul ispitirii
Scapare din durerea ce-nfasoara
Trupu-ncercat de umbra despartirii,
De nu-ti vei îngropa-n Hristos comoara?

De nu-ti va fi biserica sfintita
Crucea unirii, si sfintit jertfelnic,
Cum va fi haina nuntii-n foc vadita,
În foc dumnezeiesc, nematerialnic!

Fragii salbatici

(în amintirea Lilianei †)

Licarul serii
Culege-n haina
Fragii durerii,
Spini în coroana.

Plânsa-nchinare
La geam de soapta,
Însingurare,
Ramura coapta.

Îndoliata
Floare de taina,
Un crin de fata,
Inimii rana.

Ruga în spice
De daruire,
Viata preface
Timpu-n iubire!

Cântarea unui pustnic

Vie, vie lumina pe care-o respir!
Traiesc bucuria alaturi de vrabii zburatacite,
Graiurile lumii ma încarca de parfum,
Fiindca eu nu mai sunt eu,
Nu ma mai sfârsesc în mine,
Galbenul florilor e o minune
În sufletul viu,
În inima din genune.

Cade în pieptul meu un anotimp
De soare blând,
Pe buzele atinse de-al iubirii nume

Taria tacerii picura roua
În arsita pustiului.

Stai!

Stai! Oprește-te-n tacere,
Cineva în lume pierde!
Stai în gest de închinare,
Cineva în lume moare!

Cea în Dumnezeu ascunsă, iubirea...

Te-ai ascuns, dulce minune,
Floare-albastră, floare-albastră,
Dar e vie-n rugăciune
Zugrăvirea ta maiastră.

O, în Dumnezeu ascunsă
Cu Hristos, iubirea noastră!
În lumina nepatrunsă
Te-ai mutat, floare albastră...

Smochinul

Cum mă uit și nu Te văd,
Și-auzind, nu Te-nțeleg,
Iar tinzând fără de rod
Creanga inimii, Te pierd!

Cum voirea nu-mi întorc
Ca o floare spre lumina,
Sa ma vindeci si sa-mi port
Viata-n linistea divina!

De la fata Ta ascuns
Ma usuc întreg, pierind,
Dar de dorul Tau patruns
Ma trezesc înmugurind...

Solul

Se-arunca-n sabii de cuvânt
c-un pumn de tarâna în mâini,
sa urce doinirea din crini
la cer, pe strunele de vânt!

Forgiveness

While tears are raining,
Stillness grows,
Mystery opens,
My words leave no trace
Upon the blank file.

Until the truth unfolds
Its deepest wells,

The spell of thousand bells
Prays that I forgive you.

Prière

J'ai prié à Dieu qu'Il me donne
la mort avant la mort,
la joie qui se laisse séparer
des choses sans tristesse,
parce' qu' elle voit tout gardé
dans les mains de l'amour et la vérité,
dans la lumière pascale.

J'ai prié à Dieu qu'Il me donne
la vouloir de me cacher dans Lui,
dans l'ombre de sa volonté.

Car elle mène avec une grâce
ravissante, sans cesse surgie
de la Face du Christ ressuscité,
par le souffle du Saint Esprit,
les ondes de la vie
vers le bord de la mer,
vers la mer de l'éternité.

Ici, dans l'autel qui nous unit,
dans le Corps du Christ
nous attend le jugement de l'amour,
le passage par la mort
du tout ce que tient du péché,
qui doit brûler

pour vivre dans la lumière
découverte de la Face du Christ,
dans l'intimité
de la Très Sainte Trinité.

Drumul

Nu-i vis, nici parere,
Nici semn fara viata,
Ci-urcus spre-nviere,
Schimbare la Fata!

Ihtis

Cum, în zapada deznadajduirii lasându-te,
chiar acolo, în pragul trecerii, ai aflat
caldura harului risipind chipul mortii
aplecat asupra-ti, purtându-te Hristos
în pânțelele chitului acestei lumi
ca pe Iona spre tarmul Vietii,
spre rasaritul înminunat în zarea inimii!

Trivers

O, singuratate,
Ce împreuni cu Hristos
Dorurile toate!

Prin ce tainica minune?

Prin ce tainica minune
Îmi scoti viata din genune,
De, putin câte putin,
Ma deprind sa mor senin?

Prin ce sfânta îndurare
Chipul lumii trecatoare
Piere, si-n a Ta lumina
Inima Ti se închina?

Prin ce vers, prin ce tacere
Semeni harul în durere,
Si în iadul de pacate
Odraslesti doriri curate?

Cu ce foc, cu ce iubire
Ni Te dai spre-mpartasire,
Si în suflete-nnoiesti
Chipul nasterii ceresti!

Sonet

Cum plângi tu, Doamne, cu lumina
Prin ochii celui ce Te roaga
Sa torni iubirea Ta divina
În cupa-i goala si pribeaga!

Cum Te reversi în viata stinsa
Din pieptul frânt de suferinte,
Si-n inima spre Tine-ntinsa
Arunci dumnezeiesti seminte!

Si lângă drum, si între spini,
Si-n loc pietros Îți semeni darul,
Nu doar în spornicele tarini!

Si-n noapte, si în miez de zi
Stralumineaza-a Ta icoana,
Nou-începutul vrând pazi!

Caderea Constantinopolului

S-a prabusit Cetatea Mare:
O pângăreste gândul cel pagân.
În zidul inimii catând scapare,
Deschisu-mi-s-a al durerii sân.

Nu-i lacrima, nici ruga sa aline
Durerea-nfipta în altarul vietii:
Doar lacrima de sânge din Gradina
Si ruga ce-a prelins sudoarea Fetei.

Nepoetul

Nu sunt poet. Când poezia a vrut
Sa-mi muste din fata, din ruga, din viata,
Am alungat-o ca pe un câine turbat.
N-am mai bagat-o în seama,
Am închinat-o ca pe un duh necurat.
Când poezia nu a mai vrut sa fie vesmânt,
Si pe tronul inimii sa aseze ideea
În loc de icoana, în loc de cuvânt,
Când a vrut sa ma smulga din trupul închinarii
Si cu ea sa ma duca în ratacitoarea transparenta,
În dublura starii de daruire, de prezenta,
Am taiat-o de la mine ca pe un madular stricat.
Când lupii ideilor, cugetelor si simtirilor
Rupte din unicul trup al starii înaintea Domnului
Au facut cerc în jurul focului de tabara
Al rugaciunii, urlând sa ma desparta
De lumina ce-i tine departe, m-am tinut
Tot mai aproape de rugul aprins,
Pâna ce am luat chipul focului.
M-am tinut tot mai strâns de icoana
Pâna ce a luat chip în mine Hristos,
Ca o Lumina ce trece din sfesnic în sfesnic,
Pâna ce am luat chipul hotarului, crucii
Dintre lume si Dumnezeu.
Am pus poezia sa se închine,
Am învătat-o sa îngenuncheze,
Nu de teama, ci de-aprinsa uimire,
Si doar asa am primit-o iarasi,

Renascuta în isihia de taina,
Botezata în dumnezeiasca iubire.

Catren

Cum aripa nu lasa urme în înalt -
Nici gându-n inima-nchinata,
Nici moartea-n crucile de piatra:
Doar raza de iubire, noru-nvoalt!

Evadatul

Am evadat, dar alte ziduri
Si alte lanturi ma-nfasoara,
Si alte-nselatoare chipuri
Mi-astern o silnica povara.

Dar simt o tainica iesire
În inima, când pomenirea
Numelui Tau, salasluire
Îți afla, întrupând iubirea.

Poem de dragoste (??)

Fii inima ce-mi poarta dorul,
Sa-ti fiu cuvânt, sa îti fiu norul
Ce-ascunde lacrima de soare
A dragostei ce nu mai moare.

Fii mâna ce-mi framânta lutul
Sa îti fiu ochi, în care nevazutul
Lumina-si picura, dospind dureri
Si-aluat de gând, cu raze de taceri.

Poem de dragoste

Când am atins tarmul noptii
Mi-a mângâiat, cu pletele-i, marea
urmele pasilor.
Tu-mi atingeai inima
De departe, cu sageti de ruga
Tintite spre înalt
Si pogorâte ca o ploaie
Din coasta Cuvântului,
Peste ochiul întors înlauntru.

Picur-al iubirii nard!

Brate verzi de crâng se-ngroapa
În cositele de apa.

Vântul desenează-n versuri
Suprafețe de-nțeleșuri.

Sferică-n azur, poiana
De lumina în coroana,
Scări de plai în sărutare,
Pe sub cetine, izvoare.

Cu geometrice rasfrângeri
Taina-si scrie-ale ei plângeri.
Anonima-mbrățisare,
Daruire în culoare.

Peste-a firii modestie,
Untdelemn de bucurie.
Pe cărari de flori ce ard
Picur-al iubirii nard!

Iubirea frânge inima-mi de lut...

Iubirea frânge inima-mi de lut,
Nu pot privi noianu-i nestiut,
Nu pot să-i vad cu ochii de pământ
Nici lacrima-ncrustată în cuvânt.

Cu seva-i trage bobul la lumina,
Chipu-ngropat ca aurul în tina,
Și fir de apă vie din strâfund
Pe buze-l cheama, iadul sfărâmând.

Glissando

Delicat tresare
Chipul în culoare.
Gestul se ascunde
În oglinzi de unde.

Mâinile în salba
Luneca prin iarba,
Suier lin razbate
Peste flori de noapte.

Cu miros de pita
Piatra ascutita
Cu durere frânge
Timpu-n grai de sânge!

Pe obraz de ruga
A iubirii pârga
Lacrimeaza lina
Ploaie de lumina.

Mugur de icoana
Naste rug de taina.
Delicat tresare
Chipul în culoare.

Vinul în boabe plânge si cânta!...

Nufarul vocii pe lac de tacere
Naste surâsuri în cerc de durere.

Scarile stâncii urca spre tainic
Paste al mintii, inimii crainic.

Lemnul iubirii verde se-nalta,
Genele zarii roua-si descalta.

Amieze coapte pâinea-si framânta,
Vinul în boabe plânge si cânta!

La usa inimii Te-apleci si bati...

În pântecele mamei sufli har
Si faci, Hristoase, trupul ei altar
În care zugravesi dumnezeiesc
Icoana sufletului omenesc!

Si-n pruncul nenascut Tu picuri mir,
Iisuse, din al Duhului potir,
Ca firea cea pierduta sa o duci
La Tatal Tau, în arca Sfintei Cruci.

La usa inimii Te-apleci si bati,
Te rastignesti cu cei nevinovati,

Strigatul mut în Tine vesnic naste
Ruga de sânge, al iubirii Paste.

Tu te pogori la ucigasi si-i chemi
Pe calea spre lumina, peste vremi
Si scara de iertare le întinzi
Din moarte si cadere vrând sa-i prinzi.

Ramâi strain, dar infinit de-aproape,
Pasind senin peste-ale lumii ape,
Si ne îmbraci cu-al dragostei vesmânt
Când ne-mpletesti în vieti al Tau cuvânt.

Avalansa

Vazul mi s-a îngropat
În zapada nimbului,
Avalansa mi-a surpat
Turnurile gândului.

Între gene de lumini
Ma striveste c-un sarut
Vântu-n ninsele poieni
Si ma cheama cu grai mut.

Zidul timpului e frânt!
Peste crini, în vai se scurg
Stropi de cer si de pamânt
Prin al linistii amurg.

Te pierd, te regasesc fugar...

Te pierd, te regasesc fugar
Iubire frânta-n patimi,
Ascunsa-n tainicul altar
Sub bolta unei lacrimi.

Prin ciob de gând lumini tresar
Din inima-nnoptata,
Tacute-nmuguriri de har
În viata sfarâmata.

Mahrama dorului ceresc
Chipul iubirii-l poarta,
Si sub atingerea-i vuiesc
Izvoare-n clipa moarta.

Pe sub limpezimi de cer...

Pe sub limpezimi de cer, din munti
Se întind carari si punti,
Flori de colt prin bolti de stânci,
Flori de cruce-n inimi, vai adânci.

Ne'ntelesa-i fota de lumina
Care cheama verdele din tina,
Nepatruns e norul adumbrit de-o raza,
Care-n unda firii tainic scânteiaza.

O minune-i graiul cel netâlcuit
Care cheama viata dintr-un om sfârșit;
Pân'la cer e calea: cerul se pogoara
Si din lut izvoare se revarsa-afara.

Sageata timpului

Cine-ar putea vreodata-opri
Sageata timpului, în zbor
Spre tarmu-ascunsei vesnicii,
Spre necuprinsul ei amor?

Nici moartea n-o va stavili!
Nici gândul nu-i va fi cuprins
Dorirea ei de-a se-odihni
În trup de har, în rug aprins!

Dumnezeieste încordata,
Din al luminii sân porni,
Iar duh si sânge dând, se gata
Luminii rodu-a-si darui.

Detinutilor întru Hristos

Trec norii peste-al mortii-ntins tinut
Obroc punându-i lunii si palidelor stele.
Glasuri se-nalta din lutul tacut:
Doamne, ne strânge moartea cu cerc de nuiele!

Aici e locul bun: semnul e-nfipt.
Când sufla vântu-n coaste cu plânset de artar,
Tacerea smulge rugi din pieptul supt,
Iar timpul ninge rar, cu o iubire fara de hotar...

Scara pe care urca zorii

Darul e scara pe care urca zorii.
Mâna întinsa ca o creanga a inimii
Scapa fructul de moarte! Acum.
Nu se mai strânge,
Nu se mai împotrivesc.
Pentru ea, purpuriile degete
Nu sunt sfârșit, ci început!

Iov

Izvor de lacrimi curge-n stele
Din albia privirii stoarse,
Zdrobit de moara mâinii grele
Si framântat pâna la oase.

-Mi-e inima clopot durerii.
Lovesc fara-mpotrivire
Tarmul abrupt al întrebării,
Miscat de-a mortii zguduire.

Nimic nu-mi mângâie suspinul
De cersetor bolnav, stingher,
Dar îmi întind crengi ca maslinul
Spre al dreptatii piezis cer...

O, Doamne, mi-ai raspuns aievea,
Lantul tacerii-n vrej l-ai rupt!
Cu glasul Tau mi-ai frânt si mintea,
Si deznadejdea mi-o ai supt...

Cum...?

Cum sa dorm când tu n-ai casa,
Sa manânc când tu n-ai masa
Si sa zbor cu mintea-n soare
Când din ochi îti curg izvoare?

Cum sa-ti nasc iubirea frânta,
Cum sa-ti dau inel de nunta,
Cum sa-ti port viata stinsa
În lumina necuprinsa?

Muribundul

Ieri te-am vazut trecând îmbujorat,
Parca grabit sa prinzi o întâlnire,
Iar azi privirea ta e dor necercetat
Deschisa floare, neajunsa de rostire!

Din vesnicie doar privirea lui Hristos
Strabate pân' la noi! Cu ea-mpletind
Iubirea-ti, ne-o trimiti în chip umbros
În inima-ntâlnirea de taina zugravind!

Scrisoare catre pruncul nenascut

Din faguri de lumina n-ai gustat,
Îmbratisare sau sarut în dar n-ai luat
Si nici cuvânt nu ti-a-nflorit pe buze,
Doar strigat mut, în adâncimi difuze.

Înfasurat în giulgiurile tainei
Te-ai dus, fugar, pe valul vesniciei,
Purtând în trup taisul neiubirii
Si dorul dupa haina-mpartasirii.

Nimeni nu-ti stie-a chipului icoana,
Nici numele, în ruga sa-ti picure pe rana.
Doar într-al inimii nemângâiat mormânt
Picura mir din crucea iubirii Celui Sfânt.

Atac cerebral

Mânca și vorbea la masă cu mine.
Apoi nu mi-a mai răspuns. Zâmbea
Privind prin fereastra deschisă
A lumii. Și mâna-ncet i se strâmba.

Uita a vorbi. Bâiguia ca nebunii,
Și noaptea-i plângea în palma
Cu stele, punându-i valul durerii
Pe strigatul tâsnit din rană.

Nu mai putea apuca viața de mână,
Abia curgeau ale privirii pârâiase:
Se zugrăvea Hristos pe-a fetei lună,
În timp ce goana se-ntetea-n orase.

Vedere

-Ce vezi, în nestire,
Cu izvoare pe umeri,
Și ceru-n privire,
Pierdute-ntre flori?

-Vad zărea deschisă
Ca o poartă a lumii,
Și pecetea-nscrisă
De Domnul în inimi!

-Ce-ascunzi în uimire
Sub haina-nghetata,
Ce frânta iubire
Învie curata?

-Ascund vesnicia
În rugul durerii,
Si-mi plâng bucuria
La sânul tacerii!

Iubitorul de Dumnezeu

Apatic pare,
Si totusi nu-i
Decât strigare
Inima lui.

În calea-i lasa
Focul din cer
Peste o casa,
Peste-un ungher.

Ruga-i opreste
Asprul razboi,
Caci odihneste
Sfintele Voi.

Tablou cu apus de soare si înnoptare

Penita plopilor scrie
Pe foaia de cer coralie.

Din mâna tacerii, cuvânt
Zburat-a pe brate de vânt.

Sacalii-asfintitului fug
Cu flacari pe-al limbilor rug,

Si spulbera-a noptii perdea
În urma-le, praful de stea!

Floare de foc

Cum în frig rasari,
Floare de foc,
Si-naltând lastari
Faci iubirii loc,

Cum albastrul cer
Tainic odihnesti,
Cum în asprul ger
Te aprinzi si cresti,

Cum cuprinzi la piept
Graiul nepatruns,
Cum prin tine-astept
Pe Cel neajuns!

Zavorâre

Zavorât ramâi în tine,
Unde tainic se-ntâlnesc
Dorurile, sa se-nchine
Chipului dumnezeiesc.

Neamestecat cu lumea
Însa si nedespartit,
Odihneste-n piept minunea
De-a iubi si-a fi iubit!

Cautatorul de comori

Cu tine fata-n fata stau
Inima neagra-a pamântului,
Te sfredelesc si viata dau
S-ajung la vâna cuvântului.

Ca-ntr-un mormânt ma adâncesc
Dupa sclipiri ascunse, dornic
În taina ta sa-ntrezaresc
Neprihanitu-ti aur, spornic.

Izvorul

De repezi unde sarutat,
Cum dai în tresaltari raspuns,

Si-n inima ce te-a scrutat
Descoperi un caus ascuns!

În ochiul apei îi asterni
Abisul, tainic vindecând
Mladita îngropata-n ierni,
Închisa-n junglele de gând.

Si-n nuferi stinsi de plâns si ger
Tacerea codrilor carunti
O picuri cu vapai din cer,
O strajuiesti cu piept de munti.

Schitul Izvorul Posaga,
iunie 2005

Suferindul

Topit e trupul, candela se stinge,
Pamânt ma aflu-n care viu se-nfige
Învoalta suferinta, seva firii
Suind în cerul asternut iubirii.

Se trage viata tot mai înlauntru,
Ca o samânta ma ascund si intru
În pumnul de tarâna-al rugaciunii
Stropit de apa harului, minunii!

Cum, smerenie...

Cum, smerenie, împarti
Darul tau cu toti ceilalti,
Si cuprinzi în închinare
Tot ce misuna sub soare!

Cum privirea îti largesti
Sa întâmpini, sa primești
Darul tainic de iubire
Ce se face-mpartasire!

Cum asculti orice durere
Si-ti porti crucea în tacere,
O, smerenie, cum poti
Sa-i slujesti tacut pe toti!

Cum îti pui pentru ceilalti
Viata ta, si cum tresalti
Contemplându-le în taina
Chipul vesnic de icoana!

Cum la pieptu-ti odihnesc
Inimi ce se chinuiesc,
Si cum nasc, tamaduite,
Chipul slavei nesfârșite!

Sfântul Gheorghe si balaurul

Parca plutesti, tii sulita usor,
Ca si cu o raza de har strapungând
Sarpele încolacit în firescul dor,
Si-o faci ca si cum nu ai fi luptând!

Privirea-ti trece peste lume, blând,
De parc-ai lua-o cu tine-n icoana,
Sarpele pacatului departe lasând
În urcusul pe scara vederii de taina.

Balada lui Francois Villon

Tâmp anotimp, fugara tinerete
'n al carei salt nu poti sa uiti
Ce-un duh vrajmas vrea sa te-nvete
Din scârna propriei lui minti.

E otravirea cu prihana
Rostul smeritului declin
Prin care viata pare vana,
Iar amagirea, un destin.

Sa poti iubi din porii pielii
Nu-ti fa din gând paznicul crud
Ce lasa prada amarelii
Un singuratic suflet nud.

Tot ce se-ntâmpla-a fost, mai ieri,
Uitat spre tine ca un vers,

Venit din asprul nicaieri
Cu un anume, simplu, mers.

Iar daca totu-a fost frumos
Nu-ti fa din amagiri otrava,
Din viata, un copan de ros,
Si din iubire, o epava!

Deznadajduitul

Nu-i scara pe muntii din inima,
Nu-i carare spre bolta albastra,
Doar oglindire tacuta în lacrima
A aripii neprinse de pana maiastra.

Nu-i înflorire mai vie-n minune
Decât cea rara, trasa la lumina
Din deznadejdea de-a mai fi în lume
Hrana pacatului, de iubirea divina.

Nebunul

Cum stai, în arsita cumplita
Si-n ger, si-n aspra viscolire?
Învesmântat doar în uimire,
Ce porti în inima-ti smerita?

Cum nemiscat ramâi, în asteptare,

Fara macar sa ceri, nimic având,
Ci doar primești, cu închinare,
Paharul vietii, ca-n icoana stând!

Așteptare

O, lacrima de dar,
Ce topești
Culorile inimii
Si aștepti
Spre zugravire
De icoana
Pensula
Luminii de taina!

Strigatul

Cum striga-n fasa pruncul, când simte întinat
Gingasu-i trup, si zace în plânset, necurmat,
Pâna ce mama vine sa-l schimbe, sa-l mângâie
Cu mâinile-i întinse în daruire vie,

Iar clar-seninul pacii rasare în tacere
Când odihnește pruncul smerelnica vedere,
Si bucuros se-nalta, din scutecu-nnoit
Spre gestul ce-l cuprinde, în dor învaluit,

Scurt despiciând durerea, în taina o întoarce
Strigatul mut, el, vârful preaascutit de lance
Al inimii, tot prunce, spre Chipul ce umbreste
Corola-nvoalta-a lumii, si o pecetluieste.

Viu striga, trudnic, inima, când cugetu-ntinat
Iesind din ea o spurca, si zace în pacat.
Iar, o, arsura-i simte, atingerea de moarte
De care numai Domnul, cu mâna-I, o desparte!

Lacrima

Unde ma duci, lacrima,
pe ce carari de amintire?
În ce praguri de cer
ma lasi?
Îmi speli privirea de noapte,
de razboire,
de dorul neîmpacat,
sa sarut cu ea
icoana iubirii
rastignite si înviate!

La hotar de taina,
în amintirea monahiei Spiridona

La hotar de taina
Chip tacut se-aseaza,
Flori de duh din rana
Cresc si scânteiaza.

Trupul feciorelnic
Se topește-n ruga,
Gândul cel vremelnic
Moartea îl alunga.

Dragostea-si revarsa
Raza vesniciei,
În privirea arsa,
În adâncul gliei.

Umbra crucii-asterne
Aurul tariei,
Peste negre gene
Linistea chiliei.

Scara de rai

Cu tremur lin
De ciocârlie,
Se lumineaza
A liturghie.

Suava voce
Pe-aripi de duh:
Picura dulce
Mir în vazduh.

Icoana fetei
Dainuie-n cânt,
Purpura vietii
Naste cuvânt.

Plânge-n minune
Câmpul de mai,
În rugaciune,
Scara de rai.

Poem de dragoste (VII)

Ti-am regasit iubirea, ca pe-un semn de carte
În privirea batrânei nebagate în seama,
În lacrima unui orfan uitat de mama,
În surâsul unui sarman cautat de moarte.

Ti-am aflat iubirea, ca pe-o urma lasata
De fruntea unui monah în chilia de piatra,
De strainul ce n-are odihna, nici vatra,
De mâinile unui orb pe fereastră sculptata.

Ti-am deslusit iubirea în roua prelinsa
Din noptile albe ale inimii-nchinate,
Din iertarea ce sterge-un noian de pacate,
Din bucuria nascuta-n taina necuprinsa.

Adam

Gustat-am marul, lepadat-am haina,
Si orb de suflet ratacesc departe,
Cu dorul de-a ma-mpartasi de taina
Luminii sfinte, în hotar de moarte.

Ogoru-i plin de spini si palamida,
Iar inima, de gânduri întinate,
Care-au crescut din patima avida
Ce ma arunca-n lanturi de pacate.

Opaitul mi se stinge-n pas cu timpul,
Dar taina Ta o port în ruga-mi vie,
Ca pe lumina Învierii, ca pe Chipul
Ce cheama din adânc ca o faclie.

Iubirea Ta strabate neguri dese
De gând si de simtiri învolburate,
Îi port caldura-n lacrimi neculese,
Si îi raspund cu soapte tremurate.

În iadu-mi Te pogori, ma tragi de mâna
Si îmi arati stralucitoarea-Ti Fata,
Sfarmând puterea mortii, si-o fântâna
De apa vie-mi izvorasti în viata.

Poem de dragoste (VI)

Ti-ascult mâinile murmurând
Culorile unei minuni uitate,

Delicatul gest oprit ca o amfora
În asteptarea vinului Iubirii.
Versul curs din privirea-ti
Îmi mângâie chipul, si trece
Ca o ultima, vesteda frunza
Scuturata din crengile ude
Ale târziilor amintiri...

Doar trupul gingas al rugaciunii,
Ades, atinge albastrul uimirii:
Pare-o inima pulsând, un ecou iscat
Din cuvintele înfiorate ale linistii,
O raza a unui rasarit ascuns
În lujerul singuratatii.

Ca si cum nu le-ai face...

Ca si cum nu le-ai face,
Toate sa le faci, înfloritele
Lucruri, mai presus de zbucium,
Pe creanga odihnei voirii.
Ca si cum te-ai pleca abia
Si le-ai si prinde din mâinile
Lui Hristos, pururi întinse!

Doar atunci floarea iubirii
Din cuprinsul faptuirii va tâsni,
Doar atunci nevatamat vei trece
Printre Scylla si Charibda
Gândului si simtirii, doar atunci
Vei pazi pe mâinile închinarii,

Nerapit, darul Întrupării lui Hristos!

O, Iubire, Chip preafrumos,
Din chivotul inimii stralucind,
Cum, topit de râvna vederii tale,
Umbra îti voi urma, prin foc si apa,
Pâna-n hotarul vesniciei, al nasterii
În lumina-ntâlnirii fata catre fata
Cu Treimea cea facatoare de viata!

Pustnicul si ucenicul

(inspirat de o experienta a Sf. Simeon Noul Teolog)

-Spune-mi, Avva, ce înseamna
Acest foc aprins în taina
În care ti-ai aruncat
Haina, o, înfricosat,
Fara ca sa se distruga,
Ci stralucitoarea pârga
A luminii ospetind,
Si privirile-mi orbind!

-Fiule, la ceas de noapte
Te-am trezit, sa vezi cum poate
Sa nu arda-n miez de foc
Haina ce smerit o port.
Ea închipuie stindardul
Biruintei vietii, nardul
Care picura pe frunte,
Chipul vesnic de icoana,

A virtutii sfânta mana.
Trup si suflet ea îmbraca,
În ritualul ei sa treaca
Proba focului ce vine
Si vadeste lumea-n sine.
Cine în vesmântu-i intra
Gol nu va veni la nunta,
Ci prin Duhul Sfânt iubirea
Va-ntrupa, si stralucirea!

-Avva, Parinte, ma-nspaimânt
De al tau aprins cuvânt
Ce se-aude din vapaie!
Ca într-o sfintita baie
Ai intrat si tu acum,
Si ma chemi, si îmi dai mâna!
Trup si suflet se-nfioara,
Pline fiind de grea povara,
A pacatelor, straine
Fetei Domnului divine.
Cum sa pot si eu veni
Si al vietii Chip rodi?

-Sa nu-ti fie cu mirare
De ma vezi pe mine-n stare
A pasi în rug nestins
Dupa Cel ce moartea-a'nvins!
Nu-i la oameni cu putinta,
Fara numai prin credinta
Si cu gest de închinare,
În chipul de fiu intrând

Si-n iubire pogorând...
Domnului cel înviat,
Ce pacatele ne-a luat,
Urmator sa-I fii prin mine,
Cel nevrednic întru sine.
Numai prin Hristos Iisus
Voia Tatalui de Sus
O primesc, cu pocainta,
Eu, cel plin de nestiinta.
Da-mi, deci, mâna, si în foc
Vino, ca în Sfântul Loc,
Caci cu binecuvântare
Focul se preface-n soare!
Fericita ascultare-i
Jertfa cea curatitoare.

-Mos Avva,sa nu ma lasi vreo clipa
Din mâna, ci acopera-ma-n pripa
Cu vesmântul icoanei de isihie
Si înduratoare bucurie.
Prin rugaciunile-ti mijlocitoare
Sa-mi picuri roua mult-racoritoare,
Iar întreita cântare cereasca
Mintea si inima sa-mi odihneasca!

Duna

Trece usor, ca un vers în miscare
Peste urme de gând în lut de taceri,
Purtata ritualic spre palida zare

De vântul ce sufla, cu tainice vreri.

Nimeni nu poate cararea sa-i stie,
De unde soseste, si unde va fi
În clipa ce vine, în loc de pustie,
Sub suliti de raze sau umbre târzii.

Eu te iubesc si de departe...

Eu te iubesc si de departe.
Peste-un noian ce ne desparte
Mai e un drum fara ocol -
Al rugaciunii tainic stol.

Ce îmi sunt clipele desarte
Ce ne despart, cu gust de moarte,
Ma pregatesc sa te-ntâlnesc
În casa Tatalui Ceresc.

Placerea-i plina de durere
În goana lumii care piere,
Dar în lumina cea de Sus
Razboaie-ntre contrarii nu-s.

Acolo-i alt contrast mai viu,
Între un chip creat, de fiu,
Si Chipul Fiului divin,
De care totul va fi plin.

Si de vei vrea sa ma revezi,
Iubirea Lui sa o-ntrupezi
În inima purtata-n zbor
De rugaciune si de dor.

Esente tari

Taceri uitate-n fluiere se-aprind,
Sub o suflare vie-nmugurind
Culorile iubirii în cuvânt:
Esente tari de cer si de pamânt.

Lumina

Lumina, ce învalui adâncă noapte-a vietii
Usor, ca o mahrama de dor înmiresmata,
Si chemi cu mângâierea-ti fiorul diminetii
Sub pleoape-nlacrimate, în calea-ti neumblata,

Lumina, care susuri din versuri ferecate,
Si recladesti o punte distrusa de torenturi,
Cu tresaltarea-ti lina ne smulge din pacate
Si-n inimi ne pogoara ale iubirii cânturi!

Chemare

Doamne, Cel pururea Viu,
Torta ni-i stinsa, naluci

Pasii ni-i mâna-n pustiu,
Ne lasa goi si nauci!

Cauta-ne în moarte,
Prinde-ne din cadere,
Mirul iubirii curate
Picura-ni-l în durere.

Noaptea ce ne desparte,
Cu suflarea-Ti divina
Risipeste-o departe,
Si ne poarta-n lumina.

Oglinda mistica

Stai înaintea icoanei,
pleaca-ti ochii de gând si simtire,
si nu privi, nu deschide usa de taina
a inimii, decât prin închinare.

Si fara sa cauti la neajunsa stralucire,
asteapta, primeste caldura, umbrirea,
ca printr-o pleoapa a mintii,
pazind de-a fi arsa privirea.

Învata sa vezi cu ochii închisi
prin arca de gest ce se daruie
spre-a fi luminii salas.

Oare nu ai simtit, vreodata,
parasit de toate, cum preaplinul
încă adasta, de nimic micșorat?

Chipul tau aici se oglindeste,
aici își deschide corola
iesind ca o feciorelnica floare
din smârcurile pacatului.

Rasare din inima-n lacrimi
Chipul ce nu poate fi sters,
Pecetea Treimii ce pururi
Fiinta-ti înfiripa, salasluirea!

Priveghere

" ...iar în mijlocul celor ce se tocmeau
ai stat nevazut Însuti Tu, de Care era tocmeala,
Cunoscatorul de inimi,
milostiveste-te spre sufletele noastre".

Cum ma voi da,
cum ma voi întinde Tie din întuneric
ca o pâine, ca un cuvânt de iubire
si ca un chip afundat în palma strapunsa a Ta?

Cum voi priveghea trupul Luminii,
fara a Te trada,
fara a Te vinde gândului himeric,
cum Te voi purta în mine, fara ranire,
în pustiul inimii cum Te voi urma
lepadând haina murdara a grijii, precum nebunii?

Cum voi cina
cu Tine împreuna, la-nfricosatul praznic
si cum voi naste-n ruga fara continere
cuvântul vietii-n inima deprinsa-a desfrâna,
picioarele spalându-Ti cu miru-nchinaciunii,
Hristoase, Viata mea?

Liturghie dupa Liturghie

Cine ar putea sa desparta vreodata,
daca nu doar rana nefiintei pacatului,
un madular viu,
un sfânt madular
al Trupului lui Hristos
prin care curge harul Duhului Lui,
cine, deci ar cugeta sa desparta
o inima în pururea închinare
de Liturghia cea din rascrucea
timpului cu vesnicia,
din rascrucea spatiului
cu dumnezeiasca, necreata lumina?

Caci inima care-si închina
toate ale sale si ale lumii,
sau mai bine spus toate ale Cuvântului
în vasul unirii peste fire,
cum oare nu este ascunsa în Hristos
la rascrucea dintre lume si vesnicie,
în dumnezeiasca aducere înainte
de multumire a Fiului catre Tatal,
de care nu se desparte iesind
din sfintele lacasuri!

Cum nu e partasa inima,
în Biserica pururi batând
si ca o prescure aducându-se,
revarsarii de har, prefacerii sfinte!

Cum oare nu ramâne
în starea unita cu Trupul,
în liturghisire,
când ochiul primeste lumina
ce face lumea icoana
a iubirii Sfintei Treimi?

O, liturghie dupa Liturghie,
chip întors spre Dumnezeu
si voire iesita din ale sale
la hotarul de întâlnire,
la hotarul vesniciei,
si întors si spre lume
cu icoana lui Hristos în brate,

cu apa cea vie izvorătoare
din taina de isihie,,,

Chipul Omului

O, Chip ascuns
În adânc de suflet
Si în inima de trup,
Chip al prezentei
Si lucrării Treimii
Datatoare de fiinta!

Chip umbrit,
Chip acoperit
De simțirea de trup
Si mintea de suflet,
Chip în care toate odihnesc,
Ca pe o cruce cuprinzătoare,
În care își regasesc rostul
Si împlinirea în vesnicie
Toate madularele vietii!

Doar prin tine se deschide
Peste simțire si minte,
Vederea de taina!

Iar când voirea si constiinta
Îsi unesc bratele în închinare,
Primesti luminările harului,

Rasari ca un soare,
Înflorești în icoana, o, Chip
Al dumnezeiestii iubiri!

Sa nu te-apropii...

Sa nu te-apropii de cuvânt
Ca de-o unealta oarecare,
Caci îți va arde focul sfânt
Aripa mintii-n drum spre soare!

Sa-l porti în inima, umblând
Doar în vesmânt de închinare
Si nu silind, ci asteptând
Darul de taina sa pogoare!

Fereste-ti ochii cei de gând
De nepatrunga-i stralucire,
Ce curateste-n rug arzând
Gestul întins în daruire.

Cuprinde-l ca pe o icoana,
Dumnezeiescul dor vestind
Iubirea îmbracata-n haina
De nunta, în Hristos viind!

Poem de dragoste (VIII)

Ca pietrele de râu spalate-n lunecari de ape
Ni se rotunjeau inimile, sub cuvinte de dor,
Si-n cerul în care uimirea iubea sa se-ngroape,
Ni se-ntretaiau urmele în neadormitul zbor.

Dar între noi a stralucit sabia despartirii,
Ce lunecând în adânc, lacrimii fagas a croit,
Si urmele ni s-au regasit în lutul smeririi
Din care izvoarele iubirii mai înalt au tâsnit.

Înstrainare

Cum, crescând în Trupul Iubirii,
ne-am înstrainat de noi însine,
si ne frângem pâinea despartirii
pe altare de ruga, si cerem, tacut,
cu inimi junghiate de dor,
odihna mutarii-n lumina,
adaugarea la tot ce-am iubit!

Cum cele ce erau parte din noi,
de noi s-au desprins, ramânând
în inima noastra martirizata,
ca si cum s-ar fi învesnicit
intrând, fara de veste, în icoana!

Cum ne-am înmultit, când au plecat
fiecare dintre cei iubiti

cu bucati frânte din noi, departe,
si cum inima lui Hristos
una, bate deodata prin toate!